

uensartede Emner, det drejer sig om, og de to Love løbe ogsaa stadig over i hinanden, hvorved der somme Tider opstaar nogen Uklarhed; navnlig fremkommer der nogen Uklarhed eller i alt Fald en hel Del Komplikation derved, at der ifølge Loven af 30. November er een Kommission, som afgør Betimeligheden af de paa-gældende Anlæg, og en anden, en Taksationskommission, som afgør, om der eventuelt skal ydes Erstatning for de Arealer, som benyttes til Anlægene, hvorimod det efter Loven af 14. December 1857 er Kommunen eller Kommunalbestyrelsen, som fastsætter Størrelsen af de eventuelle Bidrag, som Grundejerne skulle yde, medens Erstatningens Størrelse fastsættes af en Kommission.

Dette er jo noget indviklet. Det ny Lovforslag tilsigter Klaring af disse Bestemmelser ligesom ogsaa forskellige Udvidelser af dem, idet Forholdene i Aarenes Løb ere blevne meget forskellige fra, hvad de vare for et halvhundrede Aar siden. Navnlig har Udviklingen i Byens udenbys Kvarterer taget en saadan Fart, at de Bestemmelser, der den Gang kunde være fyldestgørende, nu aldeles ikke slaa til. De Arealer, der nu om Dage komme til Behandling ved Gade-, Vej- og Kloakanlæg, ere saa store, at det er nødvendigt at se sig om efter andre og mere udvidede Bestemmelser desangaaende.

Med Hensyn til Lovens rent formelle Side, jeg mener hermed Spørgsmaalet om, hvorledes man skal gaa frem ved Sagernes Behandling, og hvorledes Erstatningsspørgsmaalene skulle afgøres, gives der forskellige ny Bestemmelser. I Stedet for, at man nu har een Kommission til at undersøge Betimeligheden af og Maaden, hvorpaa Anlægene skulle foretages, og en Taksationskommission til at fastsætte mulige Erstatninger, skal det hele for Fremtiden sortere under en enkelt Kommission, sammensat paa den Maade, som er bestemt i Loven af 30. November 1857. Denne Kommission skal undersøge Betimeligheden af Anlægene, hvilket skal gaa til paa den samme Maade som efter den allerede bestaaende Lov, nemlig at Kommunen lader udarbejde en Plan over de Afløbsanlæg, som den maatte ønske paa Arealerne, de være sig nu Kommunens eller i privat Eje. Disse Planer forelægges Kommissionen, som undersøger, om der er Grund til at foretage saadanne Anlæg. Naar den finder Anlægget betimeligt, skriver den til sit videre Arbejde, der gaar ud paa at opnaa Overenskomster med

de respektive Grundejere om Afstaaelse af de fornødne Arealer og om Tilskud til Anlægget, for saa vidt Grundejerne maa siges at være interesserede i det. Hvis det ikke lykkes at komme overens, optræder samme Kommission derefter som Taksationskommission, idet den da fastsætter, hvor meget der skal ydes til de respektive Grundejere, eller hvor meget disse skulle yde til Anlægget, ganske efter som Forholdene stille sig. Men i Stedet for, at Taksationskommissionen efter de gamle Love var den endelige Instans, indføres der nu ved Lovforslaget en saakaldt Overkommission, der skal fungere som Appellinstans. Til den kunne begge Parter, altsaa saavel Kommunen som de private Grundejere, indanke Sagen, og den tager den da op til fornyet Behandling ganske som den foregaaende Kommission. Endvidere vil der blive indført den ny Ordning, at Spørgsmaal af ren formel Natur efter at være behandlede i Overkommissionen kunne indankes for Højesteret, det vil sige Spørgsmaal om, hvorvidt Punkter, der ligge udenfor Overkommissionens Omraade, ere blevne afgjorte af den, og om, hvorvidt den har afvist Sager, som ligge indenfor dens Omraade. Det vil altsaa ses, at her kun er Tale om rent formelle Spørgsmaal. Hele den Ordning, der saaledes tilsigtes, maa siges at være betydelig bedre end den nu bestaaende. Mig staar det ganske klart, at den Kommission, der har arbejdet sig ind i Forholdene ved Undersøgelse paa Aastedet, og som har overvejet Betimeligheden af Anlægene, maa være bedre skikket til ogsaa at fastsætte eventuelle Skadeserstatninger eller Tilskud end en Kommission, der bestaar af ny Mænd, idet det vil være nødvendigt for disse, hvis de virkelig skulle komme tilbørlig ind i Sagen, saa de kunne paakende den, at gøre hele det Arbejde om igen, som den første Kommission nødvendigvis har maattet foretage. Foruden disse Forandringer er der tillige i Lovforslaget indført en Bestemmelse om, at der for hver 2 Medlemmer af Kommissionen skal vælges en Suppleant. Det har dog maaske mindre at betyde. Der er endvidere i § 3 indført en Bestemmelse, som gaar ud paa, at Kommissionen kan forlange, at Kommunen, hvor den maatte have særlig Interesse i et Anlæg, yder et Ekstrabidrag, og at Kommissionen endog kan gøre hele Anlæggets Fremme afhængigt af, at et saadant Bidrag ydes. En tilsvarende Regel findes slet ikke i den nu bestaaende Lovgivning. I § 6 findes endelig ogsaa en ny